

s. ANNA ŽITEK

(* 19. februar 1921, Krog, Slovenija - + 29 september 1947, Torino, Italija)

14. september 1945, na praznik povišanja sv. Križa, je prišla s. Anica v Hišo za bolne sestre v Villa Salus. Ta dan je bil skrbno načrtovan za vstop. V družbi križa je vstopila v Hišo bolečin, kot bi ji Jezus hotel reči: »Naredi iz tvojega križa priložnost za praznik.« In zares je predraga sestra razumela Jezusove besede, ki jih je položil v njeno srce in se je trudila, da bi bila vedno nasmejana, tudi sredi največjih bolečin in da bi se ohranila dobro tudi sredi ur največjih bolečin.

Ko je začela s terapijami, se je počutila bolje, toda le za nekaj dni, kajti proti božiču 1945 se je bolezen znova pojavila v vsej svoji moči in ji povzročila več zapletov. Takrat smo izgubili upanje, da bo ozdravela. S. Anica je to razumela, a je kljub temu ostala vedra in mirna, predana Njemu, ki je ljubeči in skrbni Oče. To njeno trdno zaupanje in izročenost so občudovali vsi, ki so se ji približali, tudi zdravnik, ki je skrbel zanjo. Misel, da bi se združila z Gospodom za vedno, ji je bila v spodbudo in pomoč. Tudi med trpljenjem je bila vesela, še več, vse na oddelku je spodbujala, da so bile vesele. Želela je, da se soba, kjer je živela, imenuje "Soba veselja", saj se je skupaj s sosestrami trudila služiti Gospodu v svetem veselju, tudi sredi bolečin in nihče ni smel oditi iz sobe brez, da bi se prej dobro nasmejali. Bila je duša praznika. Vse smo jo imele zelo rade, ne toliko zaradi njenega lepega načina, kako je delala ali se obnašala, ampak zaradi njene občutljivosti in lepih vrlin.

Ker se na pomlad leta 1946 vse skozi počutila slabo, je bila poslana v bolnišnico San Luigi, da bi bila operirana za frenotomio. S. Anica se je povsem izročila volji predstojnikov, prepričana, da bo tako izpolnila Božjo voljo. Tudi takrat je spodbudila s svojim redovniškim obnašanjem zdravnike, medicinske sestre, bolnike, predvsem pa se je trudila, da je z besedo in z zgledom delala dobro ubogim bolnim mladim in ji je uspelo. Veliko deklet je s. Anici še kasneje pisalo, da bi v njenih svetih besedah našle spodbudo in pomoč za dobro.

Operacija ji je zelo koristila, saj je iz dneva v dan pridobivala moči. Predstojnice iz Veneta so se veselile in že mislile na vrnitev te dragocene osebe, ki je dajala veliko upanja.

Tudi me, njene sosestre, ki smo jo imele v Gospodu zelo rade, smo se veselile. Toda dobri Bog je imel za to velikodušno dušo druge načrte.

Takoj, ko je lahko je šla vsak dan k sveti maši, naredila je vse, da ne bi izgubila tega velikega zaklada, vedno je prihajala na vse skupne molitve in vse spodbujala s svojo angelsko držo in točnostjo. Bila je zelo točna v vsem, v kapeli, na srečanjih, za konference in drugo, takoj ob zvonjenju zvonca je prekinila pogovor in vsako delo.

Bila je natančna v šivanju, praktična in je točno vedela, kaj je bolje narediti. Imela je oči za vse in je dosegla vse. Ko se je zavedla, da je ima katera sosestra iz skupnosti kakšno obleko za popraviti, je čakala primeren trenutek in si je to pridobila z lahkoto, tako kot to znajo narediti le svete duše in jo je popravila zelo dobro. Smejoč jo je izročila in rekla: "Nič ne

stane ... sem šivilja, ki dela zastonj ... toda če mi želiš izreči Rekviem ...!" in se smejala. Včasih je kaj naredila tudi brez brez vednosti druge, popravila obleko, jo zlikala in dala na mesto, srečna, da ve samo Gospod! Pomagala je v garderobi za bolne sestre, zlagala perilo, popravljala tistim, ki si ga zaradi bolezni niso mogle popraviti in ga raznašala tako, da je šla tudi večkrat po stopnicah gor in dol. Vstopala je v posamezne sobe potih, nasmejano in ga dala na mesto ter odšla neopazno kot angel.

Kjer so se bolnice počutile bolje, je vstopila, rekla kakšen smešen stavek, da bi jih ohranila v veselju ter jih pozdravljala z "nasvidenje" in z globokimi prikloni, ki so pripomogli k skupnemu veselju. Bila je do vseh pozorna, zlasti do starejših sester. Z najbolj bolnimi sestrami je bila kot angel, ki je hodil dolgo okoli njih in jim pomagal ter jih opogumljal, kolikor je lahko, tudi, če je bila to le ena dobra beseda. Vsaka je s. Anico rada prosila za majhne usluge, saj je bila prepričana, da ji bo ustregla in ji ne bo delala teže. Kako je bilo lepo živeti skupaj, okušale smo besede psalmista: "Glejte, kako dobro in lepo je, če bratje prebivajo skupaj.". Zatajevala se je v vseh čutih, v hrani, zaradi česar ni nikoli prosila izjeme, tudi kadar bi to lahko naredila. Raznolikost uporabe in običajev ter priprave hrane je čutila, a se ni nikoli pritoževala in nikoli se ni slišalo, da bi kdajkoli želela drugo hrano in pripravljeno na drugačen način. Pojedla je vedno to, kar je imela na krožniku, tudi če je morala ob tem preliti kakšno solzo pred krožnikom. Nikoli ni imela pričakovanj in je znala skriti pomanjkljivosti v zvezi s tem.

Dosledna v majhnih stvareh je imela v mislih vedno Gospodove besede: "Kdor je zvest v malem, bo zvest tudi v velikem, in kdor zaničuje male stvari bo počasi, počasi padel."

Bila je ena od redovnic, ki se je želela povzpeti vsak dan na vrh popolnosti z odločno voljo, brez da bi se ustavila pred težavami, še več v njih se je razveselila, kajti tu je dokazala svojo ljubezen do Jezusa.

Pravi ena starejša sestra: "Tista mlada sestra je dala občudovanja vredni zgled tudi nam starejšim."

To je podoba naše drage sestre v svojem kratkem dnevu, ko je bila fizično dobro. Bila je angel majhnih pozornosti, orodje miru, veselja, občestva, salezijanske iskrenosti, vedno se je držala pravil in se zatajevala v vsem. Vsak je čutil v njej dobro sestro, ljubečo in drago, pripravljeno trpeti, in nikoli ni dajala slabega zgleda.

Prava krepost se preizkuša v peči. Vse so občudovale zgled herojskih kreposti, še zlasti v zadnjih dnevih svojega življenja.

Gospod je hotel presaditi v nebesa to dišečo lilijo.

Pomladi 1947 je znova začela kašljati, pojavila se je vročina in druge večje komplikacije. S. Anica se je povsem izročila Bogu, čutila je, da ne bo več ozdravela in ni želela drugega kot da bi se dobro pripravila na srečanje z Ženinom.

Kratko trpljenje, večno uživanje v Bogu, katerega pogled omamla le angele in svetnike in jim povrne, kolikor so trpeli zanj. V teh mislih vere je s. Anica iskala tolažbo in pomoč. Tudi v najtežjem trpljenju ni prosila nikoli in ni želela nikoli nobeno posebno stvar, ki bi bila nasprotna uboštvu. Hvaležna je bila za vsako najmanjšo pomoč ... 'najlepša hvala' je

izšel vedno spontano iz njenih ust. Ni imela pričakovanj in se je trudila, da bi naredila sama vse, kar je bilo mogoče, da ne bi motila drugega.

Dne, 5. septembra, preden je ravnateljica s. Giuseppina Ceffa odšla na duhovne vaje, ker si je s. Anica mislila, da bo prestavljena drugam, saj je končala šestletje, je prosila, da bi prejela bolniško maziljenje. Ravnateljica je bila zanjo vedno kot mama in je želela, da bi bila navzoča pri tem velikem dejanju njenega življenja in je tako prejela zakrament s pobožnostjo, ki je opogumila.

Na koncu se je zahvalila duhovniku, gospe ravnateljici, ki se je ganjena do solz, ločila za vedno od te drage hčerke. Vsem je rekla, da je bila najsrečnejša in da ne bi zamenjala mesta od nikogar na tem svetu. Nekega dne jo je šla sosestra obiskati in poleg drugega je rekla te dragocene besede, ki imajo, izgovorjene na smrtni postelji, še večjo vrednost: *“V mojem življenju sem vedno želela Boga kot Očeta. Vedno sem živela predana Njemu. Zdi se mi, da sem živela vedno trenutek za trenutkom, ne da bi mislila na jutri, tako ... sem rada sprejela trpljenje vsakega dne iz Njegove ljubezni.”* Kako lepo pričevanje o sebi!

Vsaka je šla k tej postelji z zaupanjem, s prošnjo za molitve, saj smo bile prepričane, da je bila njena duša zelo draga Gospodu. Rade smo jo šle obiskat in smo prejele njene zadnje nasvete, izrečene z veliko preprostostjo in ponižnostjo. Šle smo, da bi prejele najbolj svet zgled vdanosti, skladnosti z Božjo voljo ... Skratka vse kreposti! Vse so odhajale od nje ganjene in opogumljene, z željo, da bi jo posnemala. Na vigilijo pred začetkom duhovnih vaj za bolne sestre je prišla v Villa Salus skupina inšpektorice iz večih ameriških dežel, ki so bile v Italiji zbrane na vrhovnem zboru. Vse so ostale zelo opogumljene, ko so videle vedrino s. Anice, njen lep nasmeh. Vsem je obljubila spomin pri Jezusu in Mariji po njihovih namenih. Ena od tistih predstojnic je rekla: *“Mora biti prava svetnica ta sestra. Čuti se nekaj posebnega v tej sestri”* in so odpotovale ganjene vse do solz.

Začele so se duhovne vaje, na katere so prišle tudi nekatere sestre iz bližnjih hiš. S. Anica je duhovne vaje spremljala, kolikor je lahko. Bolečine so bile vedno močnejše. Koliko trpeti! Gospod jo je želel očistiti, da bi bila brezmadežna pred Njim in bi z Njim vstopila takoj v slavo.

Tudi vse, ki so bile na duhovnih vajah so bile nagovorjene od njene kreposti, vse so se ji šle priporočati v molitve. Nekatere od teh so dale v njene roke svete predmete, da bi se jih dotaknila. Drugi dan duhovnih vaj, 22. septembra, je s. Anica izrazila željo, da bi sestre prišle okoli njene postelje in bi ji zapele *“Veni sponsa Cristi”* (Pridi Kristusova nevesta) in Marijino hvalnico *Na trepetajočih krilih*. Nato so dale na mesto Marijino sliko, križ, njeno posteljo pa so posule z rožami in ji naredile praznik! *“Želim si, da bi naredile praznik, ker grem z Jezusom... Praznik mojega vstopa v nebesa ...”*

Zvečer po večerji je bila sobica polna sester, vključno z udeleženkami duhovnih vaj iz drugih hiš. Srce je bilo ganjeno vse do solz, a kljub temu so začele s pesmijo, med katero se je s. Anica smejala in bila srečna. Sledila jo je z gibanjem ustnic, in vsake toliko časa ponesla do usnic križ in ga poljubila z veliko ljubeznijo. Kako je lepo umreti tako!

Smrt pravičnega spominja na počitek angela, pravi pisatelj in zares je tako! Koga bi se bal kdor se je v življenju žrtvoval, trpel vedno z ljubeznijo do Boga in bližnjega z vsemi

močmi. In s. Anica je bila mirna in je gledala v obraz sestro smrt, brez trepetja in brez strahu.

Ko je bilo konec pesmi, je s. Anica zagotovila, da bo molila za vsako posebej. Takoj, ko bo prišla v nebesa, bo prosila Boga za milost svete vztrajnost.

Dne, 25. septembra, ko je bil zaključek duhovnih vaj, je imela s. Anica močno krizo. Vse smo pritekale k njeni postelji, misleč da je to zadnji dan njenega življenja. Koliko je trpela! Tudi ona bi lahko rekla, tako kot nekega dne sv. Terezija Deteta Jezusa: *“Nikoli ne bi verjela, da lahko toliko trpim.”* Počasi, počasi se ji je stanje izboljšalo. *“Dragi Jezus, kdaj boš prišel in me vzel v nebesa? Kako se podaljšuje moje izgnanstvo, toda naj se zgodi, kot želiš ti.”*

Prišel je naslednji dan, 28. med velikimi bolečinami in trpljenjem. Zgledalo je, kot bi ji nevoščljivi hudič hotel vzeti mir nebes, ki je kraljeval v njenem srcu. Izhajajoč iz bolečin, ki so jo zadajale, ji je navdihoval misli, da nima več moči, da bi zdržala vse do zadnjega, če bo trajalo še veliko in da ne bo vztrajala do konca.

Toda s. Anica se je bojevala vse do zadnjega, kot se znajo bojevati nepremagljivi izpovedovalci vere ... in je zmagala!

Gospod jo je poklical k sebi na dan svojega svetega nadangela Mihaela, angela boja, ki je premagal sovražnika pekla. Proti 21. uri se ji je poslabšalo ... prišel je duhovnik za zadnje molitve. S. Anica je vse sledila, še več iz njenih ustnic so izhajale ognjene in goreče molitve in vzdihljaji, da bi ji Gospod pomagal in jo osvobodil. *“Jezus ljubim te s čisto ljubeznijo. Jezus pomagaj mi. Kako lep je tvoj tabernakelj ... Marija pomagaj mi ... don Bosko ... Angel varuh ...”*

Bolečina je bila na vrhuncu in vsak dih je bil kot majhen klic, ki se je slišal vse do drugih oddelkov: gospa ravnateljica, da bi jo spodbudila, ji je rekla: *“Pogum, s. Anica, Marija ti pomaga.”* Odgovorila je z gorečnostjo in z svetlobo v očeh. Marija je tukaj blizu ...

Ob teh besedah smo pokleknile in imele živ občutek, da se dogaja nekaj nadnaravnega okoli te naše predrage in krepostne sestre. Duhovnik je začel moliti Salve Regina (Pozdravljena Kraljica) in Sub Tuum presidium (Pod tvojim varstvom), ki smo jih vse molile zelo ganjene.

Proti 22.30 je vprašala, koliko je ura in ko se je zavedla koliko časa še manjka do obhajila, se ji je zdelo predolgo, obrnila se je k duhovniku: *“Mi lahko prinesete Jezusa? Želim prejeti sveto obhajilo.”* Pripravila se je z gorečnostjo. Kako lep je spomin na tisto njeno zadnje obhajilo! Zdelo se je, kot da je angel (serafin) na zemlji, tako je bil njen obraz spremenjen. Niso se videle več poteze smrti, ampak miru, zaupanja, smeh poln ljubezni.

Ko je prišel duhovnik v sobo s svetimi posodami, se je s. Anica obrnila k Jezusu z dolgim pogledom vere in ljubezni in ga potem prejela v svoje srce zadnjikrat! Želela je, da smo molile molitev:

*»Jezus, to, kar želiš ti, želim tudi jaz, želim **zakaj** to želiš ti;*

*Jezus, to, kar želiš ti, želim tudi jaz, želim **kot** to želiš ti;*

*Jezus, to, kar želiš ti, želim tudi jaz, želim **kadar** to želiš ti;*

*Jezus, to, kar želiš ti, želim tudi jaz, želim **dokler** to želiš ti, o moj Jezus.*

Jezus, to, kar želiš ti, želim tudi jaz, želim, ker vse prihaja od tebe in vse je za tvojo večjo slavo in moje dobro.«

Ta molitev ji je bila zelo všeč in jo je molila pri vsakem obhajilu v svojem življenju. Molila je za vse, vsem je obljubila večni spomin v nebesih.

Ob 5.30 je vstopila v smrtni boj. Poklicali so duhovnika, ki se je za trenutek oddaljil in je takoj začel z molitvami za umirajoče.

Iz zvonov v bližnji cerkvi so se slišali prijetni udarci, ki so vabili k molitvi Angel Gospodov. "S. Anica zvoni za Angel Gospodov, želi, da ga zmolimo?" so jo vprašale. Pritrdila je z nasmehom in ga je spremljala z ljubeznijo.

Zadnje zvezde so se bleščale na nebu in so v tisti uri dajale občutek neskončnega miru.

Molitev Angel Gospodov jo je umirila. Duhovnik ji je dal zadnjo odvezo in s. Anica je nagnila glavo na desno ramo. Na njenem obrazu je bil lep nasmeh, kot bi nove lepote že ugrabile njen pogled ... več se ni premaknila.

S.Anica je že vstopila v luč in kontemplirala pravo Luč, ki je razsvetlila in podpirala njeno krepostno pot. Imela je 26 let!